

Auteur: Cor E. Bijl
Datum: 14-01-2020

Is de democratie de beste staatsvorm?

Overall in de wereld ontstaan ondemocratische landen. In de democratische landen staat de democratie onder druk (populisten, moslimfundamentalisten). Velen in de ondemocratische landen willen naar de democratische of willen democratie in eigen land. Vanwege het economisch succes van sommige ondemocratische landen betwijfelen zij de waarde van de democratie. Dit roept de vraag op: Is de democratie de beste staatsvorm?

Om daar antwoord op te geven moeten we inzicht krijgen in het fundament van ons bestaan en de evolutie daarvan.

Dankzij de wetenschap weten we dat het universum uit twee aspecten bestaat. Het ene aspect is het materie/dualiteit/deel aspect bestaande uit ruimte en tijd en oorzaak en gevolg en het andere is het geest/singulariteit/geheel aspect bestaande uit ruimte- en tijdloosheid (hier en nu) en alles hangt met alles samen.

Hieromtrent kunnen we stellen dat we afgescheiden zijn van het geest-aspect. De redenen daartoe zijn:

- A) Het feit dat we ons als niet volmaakt, als afgescheiden, ervaren en derhalve op zoek zijn naar volmaaktheid, eenheid en vrijheid.
- B) Het feit dat we ons laten leiden door onze kenbare wil bepalende maakbaarheidsidee, want dat betekent dat we de gevangene zijn van of anders gezegd ons geïdentificeerd hebben met, gehecht zijn aan, het materie aspect.

Als gevolg van die afgescheidenheid hebben we een oer-verlangen in ons naar dat geest aspect oftewel naar eenheid, harmonie, balans, volmaaktheid, echtheid, God. Ook wel aangeduid als het verlicht/volmaakt/echt zijn of kortweg het Zijn.

Het Zijn is derhalve waar het zijn op aarde om draait. Of de democratie de beste staatsvorm is, dient dan ook afgemeten te worden aan de ontwikkeling ervan.

Tot op heden hebben we het Zijn ondanks ons verlangen ernaar nog niet gerealiseerd. Dat betekent dat we ons in ons niet-Zijn, beter bekend als ons ego, bevinden waar we in terecht komen zodra we op aarde komen. Het ego zijn we niet, we hebben het. Om die reden bestaat het uit dat wat we hebben oftewel uit dat waar we ons in onszelf van bewust zijn, te weten onze gedachten en gevoelens. Of meer specifiek, uit onze gevoelens en de in gedachten gevatte en dus kenbare wil daarvan (gevoelens hebben een wil zoals bijvoorbeeld de uitspraak 'Luister niet naar je angst' impliceert).

Om ons te helpen het Zijn te realiseren confronteert het leven, dat op niets anders uit is dan het Zijn, ons onvermijdelijk van binnenuit en/of van buitenaf met ons ego, dus met onze gevoelens, onze kwetsbaarheden. Want daardoor worden we bewust van ons ego, van waaruit die bestaat en wat de wil ervan bewust dan wel onbewust van ons wil.

Die ego-wil is uit op de instandhouding van het ego. Het doet dat door gevoelens te vermijden, te bestrijden en ervoor te vluchten. Of kortweg door ze te onderdrukken. Dit betekent dat onze ego-wil ons in een alleen maar te verliezen oftewel zelfdestructief (apocalyptisch) gevecht houdt met onszelf.

Om ons te bevrijden van ons ego en daarmee het Zijn te realiseren moeten we de wil ervan dus weerstaan oftewel gevoelens toelaten door erin en doorheen te gaan. Die bevrijding is precies waar de machthebbers van de kerk en de staat zich altijd met hand en tand tegen verzet hebben en zich nog steeds tegen verzetten. In de dictatoriaal geleide landen geschiedt dat door repressie. En in de democratische door het als onwetenschappelijk, soft, zweverig, subjectief of blasfemisch (kettens) en zelfs als duivels weg te zetten. Of als regering te stellen dat het niet aan haar is om de samenleving een nieuwe levensovertuiging aan te reiken, ook al is het Zijn het vrij zijn van iedere levensovertuiging, het diepste ideaal van de mens en de oplossing van de grondoorzaak van het lijden en daarmee van problemen.

Maar in de democratische landen heerst in ieder geval vrijheid van godsdienst en meningsuiting en is er zeker de laatste 10 jaar meer aandacht voor de kwetsbaarheden van de mens en voor de nieuwe spiritualiteit als zijnde het zoeken van en streven naar het Zijn. Zeker nu de mens steeds meer houvast en daarmee de op houvast, op 'hebben', gebaseerde ego-identiteit verliest.

Dit betekent dat de democratische landen verder zijn in de realisatie van ons oer-verlangen en daarmee van dat wat het Al/het leven/God van ons wil.

Om deze reden kan de democratie als de beste staatsvorm worden aangemerkt en is het begrijpelijk dat velen ernaar verlangen.

Desondanks blijft het een vraag. De realisatie van het Zijn is immers een individueel innerlijk proces en staat in principe dus los van uiterlijke omstandigheden. M.a.w. ook in een dictatuur kunnen mensen het Zijn realiseren. Om het te realiseren is een verhoogd bewustzijn nodig. Hoewel onbewust, helpen democratische landen dat te ontstaan door vooral de huidige interesse daarvoor niet te belemmeren. Maar dat wil niet zeggen dat het niet kan ontstaan in ondemocratische landen. Het feit dat het zoeken naar en ontwikkelen van het Zijn veelal gepaard gaat met democratisering lijkt aan te tonen dat democratie een voorwaarde ervoor is.

Zoals gezegd staat de democratie in de democratische landen onder druk en neemt het aantal ondemocratische landen toe. Dat roept de vraag op: Wat moeten de democratische landen doen om de aantasting van hun democratieën te voorkomen?

Vanwege ons nog dominante ego, onze gevangenschap van de materie, wordt die vraag veelal beantwoord met voorstellen tot vormverandering zoals meer referenda, de gekozen burgemeester en dergelijke. Maar het Zijn is geen vorm, dus dat zal fundamenteel onvoldoende zijn en bovendien de vertegenwoordigende democratie en daarmee de democratie als zodanig ook aantasten.

Het is dus zaak het Zijn als zijnde het diepste ideaal van de mens en daarmee de ideale democratie te realiseren. Niet alleen ter voorkoming van de aantasting van de democratie en als voorbeeld voor de ondemocratische landen en democratie bedreigende religies maar ook en eigenlijk vooral ter eliminering van het zelfdestructieve ego nu de climax daarvan nadert.

Het antwoord op de vraag wat te doen is derhalve: Door een sprong in de ontwikkeling van de democratie te maken.

Om die sprong te kunnen maken dient het taboe op de ontwikkeling van het Zijn doorbroken te worden. Op dit moment blijkt dat, althans in Nederland, vrijwel onmogelijk.

Wellicht kan dit artikel daar iets aan veranderen.